

Львівський національний університет імені Івана Франка
Інститут психології імені Г.С. Костюка НАПН України
Національний університет «Львівська політехніка»
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
Львівський державний університет безпеки життєдіяльності
Полтавський національний педагогічний університет
імені В.Г. Короленка
Львівське обласне відділення Всеукраїнської громадської організації
«Товариство психологів України»

**ФІЛОСОФСЬКО-ПСИХОЛОГІЧНІ
АСПЕКТИ ДУХОВНОСТІ
В ЕКОНОМІЦІ ТА УПРАВЛІННІ**

Збірник тез

*III Всеукраїнської
науково-практичної конференції з
міжнародною участю*

19 квітня 2017 року

Львів – 2017

УДК 130.122:159.942.6: 159.92+37.037: [316.32+004]

ББК 88+15.56. Н 34.

Філ 51

**"Філософсько-психологічні аспекти духовності в економіці та управлінні",
III Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнародною участю (2017; Львів).**

Збірник тез III Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю "Філософсько-психологічні аспекти духовності в економіці та управлінні", 19 квітня 2017 р. [Текст] / за ред. В.П. Мельник; відповід. за вип. В.В. Яцура, Н.І. Жигайло, Ю.В. Максимець. – Львів : СПОЛОМ, 2017. – 304 с.

Бібліогр. в кінці ст.

Редакційна колегія

Голови:

Мельник В.П., проф., ректор Львівського національного університету імені Івана Франка

Максименко С.Д., акад., директор Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України

Співголови:

Рижак Л.В., декан філософського факультету Львівського національного університету імені Івана Франка

Михайлишин Р.В., декан економічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка

Робоча група:

проф. Яцура В.В., проф. Хоронжій А.Г., проф. Савчин М.В., проф. Варій М.Й., проф. Захарчин Г.М., проф. Лобозинська С.М., проф. Моргун В.Ф., доц. Макаренко С.С., доц. Кохан М.О., доц. Данилевич Н.М., доц. Мрака Н.М., доц. Борисенко О.М., доц. Войцеховська О.В., доц. Сірко Р.І., доц. Слободяник В.І., доц. Стельмах О.В., викл. Кожушко-Лозинська І.І., доц. Закалик Г.М., викл. Зошій І.В., Дроздовська Л.О., Євтушок О.В.

Керівник проекту:

Жигайло Н.І., професор, професор кафедри менеджменту Львівського національного університету імені Івана Франка

Відповідальний за верстку матеріалів конференцій:

Максимець Ю.В., доцент, доцент кафедри економіки підприємства Львівського національного університету імені Івана Франка

*Відповідальність за зміст та достовірність наданої інформації
несуть автори інформаційного матеріалу*

часточку колективу, утверджує в собі моральні поняття, переконання, ідеали на основі життя колективу. Впровадження цих ідеалів в навчально-виховний процес ставить перед куратором-наставником ряд вимог:

- по-перше, мати ґрунтовну професійно-практичну підготовку;
- по-друге, знати своїх студентів, їх можливості, інтереси, потреби, бажання;
- по-третє, бути психологічно грамотним, толерантним, емпатійним, мати надійні духовні орієнтири, а також бути творчою, цікавою особистістю та володіти гарними організаторськими здібностями.

Виховний вплив педагога на колектив і особистість немислимий без певного активного ставлення вихованців до свого наставника, яке можна охарактеризувати так: особа куратора приваблює, захоплює, одухотворює студентів цілісністю, красою ідейно-життєвих поглядів, морально-етичних засад.

Впливати на колектив своїх вихованців – означає надихати його певним прагненням, бажанням. Колективне прагнення – найблагородніша ідейна моральна єдність[1]. Там де є колективне прагнення до чогось високого й благородного, з'являється та велика, нездоланна сила виховного впливу колективу на особистість, про яку мріє вдумливий наставник.

Мистецтво впливу педагога на колектив студентської групи полягає в тому, щоб говорячи про будь-який предмет, він доторкався до сердець конкретних студентів, пробуджував у них думки і тривоги про самих себе і зрештою призводив до найживотворнішого джерела виховання – прагнення.

Отже, роль куратора - наставника в духовному житті колективу та особистості полягає в тому, що в його особі студенти знаходять провідника до вершин моральності, а в його словах сприймають заклик бути вірним своїм благородним переконанням і непримиренням до зла, неправди та свавілля.

1. Зайченко І.В. Педагогіка. Навчальний посібник для студентів вищих педагогічних навчальних закладів / І. В. Зайченко. Чернівці – 2002. –528 с.
2. Лозова В.І., Москаленко П.Г., Троцька Г.В. Педагогіка. Навчально- методичний посібник / В.І. Лозова, П.Г. Москаленко, Г.В. Троцька – К., 1993.
3. Сухомлинський В.О. Вибрані твори. В 5-ти т. Т. 1 – К.: «Радянська школа», 1976. – 654 с.
4. Фіцула М.М. Педагогіка. Навчальний посібник. для студентів вищих педагогічних закладів освіти / М.М. Фіцула. – К.: Видавничий центр «Академія», 2002. –554 с.
5. Щербань П.М. Прикладна педагогіка. Навчально- методичний посібник / П.М. Щербань. – К.: Вища школа. 2002. –215 с.

*Литвин А.В., Руденко Л.А., Львівський державний
університет безпеки життєдіяльності*

ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ ОСОБИСТОСТІ Й ОСВІТА

Поняття «духовність» належить до особистісно сокровенних, як сокровенна душа кожної людини. Духовність як спрямованість до вищого, моральний орієнтир, що символізує силу духу людини, її віру в земне й піднесене, вміщує всю повноту та гармонію людського існування. Однак у педагогічній науці, як і в суспільстві загалом, ще немає повного усвідомлення та доконечного визначення цього поняття. Гносеологічно *духовність* має два основних тлумачення: світське та релігійне, що відображають історію та традиції, охоплюючи і біблійну мудрість, і життєвий сенс буття.

У сучасних психолого-педагогічних теоріях духовність визнається важливою складовою формування людини. Проблемам духовності та духовного розвитку особистості присвятили дослідження А. Адлер, Р. Алперт, Р. Бекк, С. Гроф, К. Гроф, Ф. Ган де Віт, У. Джеймс, Г. Райх, К. Роджерс та ін. Значну увагу цим питанням приділяють І. Д. Бех, Г. П. Васянович, В. Зеньковський, І. А. Зязюн, І. Ільїн, С. Максименко, В. Рибалка,

Е. Помиткін та ін. Вивчаючи різні аспекти духовності, учені розглядають вимоги до особистості через сформованість професійно та соціально важливих якостей.

Дослідження питань духовності в науковій літературі переважно релігійно нейтральні. Сучасна філософія зводить поняття духовності до гуманістичних, загальнолюдських цінностей, розглядає спіритуалізм без божественного начала. Натомість цим терміном окреслюють внутрішнє життя людини, її інтелект, благородні почуття, емоції тощо. Основний наголос ставиться на саму особистість, котра розглядається як самодостатнє творіння, що самостійно, завдяки власним здібностям і зусиллям або з допомогою собі подібних здатна забезпечити свої духовні прагнення й устремління [10]. Як зазначає Е. Помиткін, «духовність є специфічно людською якістю, що характеризується усвідомленням буттєвої єдності та зумовлює прагнення людини до гармонії внутрішнього і зовнішнього світу, спрямовує особистість до реалізації у власному житті ідеалів Краси, Добра й Істини» [9, с. 156].

З педагогічної точки зору, духовність розглядають як інтегральну якість особистості, яка сприяє її самореалізації в культурно-освітньому просторі на основі вищих духовних цінностей; найбільша її цінність з погляду організації освітньої діяльності полягає в детермінації аксіологічного вектора в напрямі особистісних освітніх траєкторій і перспектив життєдіяльності [11, с. 155]. Поняття «дух», «душа» і «духовність» міцно проникли в освітній простір, пов'язуючи духовність з єдністю основних цінностей людського буття, виділяючи три царини духовної діяльності – пізнання, мистецтво, моральність.

Однак у християнській культурно-освітній традиції духовність завжди розглядалася як специфічно боголюдська якість людини – образу і подоби Божої. Тому, на погляд Г. Васяновича та В. Онищенко, науково-педагогічну концепцію формування та розвитку духовного потенціалу молоді особистості в навчально-виховному процесі можна адекватно побудувати лише на засадах віровчення, зокрема християнсько-філософської ноології – філософії духа та духовного пізнання [2; 7]. Я.-А. Коменський вважав, що прагнення до загальної гармонії чеснот можливо лише тоді, коли серця людей насичуються «божественною любов'ю». Гуманістичні ідеї виховання духовності спираються на те, що людина починає шлях становлення та розвитку, коли пробуджується її душа, бо виховання є довірою душі, її відкритість доброму і світлому образу навколишнього світу. Духовні здібності розкриваються і знаходять силу в разі відкритості до навколишньої дійсності, добросердного ставлення до близьких, до відкриття радості пізнання, творення, творчості. Висота духовного пошуку, натхнення роблять відносини людей, зокрема учня і вчителя особливими, довірчими, а знання – живим, дієвим, зігріваючим розум і серце, бо шлях до душі людини лежить через любов і добро.

Науковці, котрі пов'язують цілі освіти, передусім, із розвитком особистості, звертають провідну увагу на формування духовних цінностей і духовної сутності людини. В цьому випадку сенс освіти розглядається як самопіднесення духу, подолання своєї недосконалості на шляху до вищого набуття свободи і мудрості як осягнення самого себе [3, с. 73]. У процесі такої освіти, що спонукає людину до саморозвитку та самостановлення, вона спроможна «вийти» за власні межі, побачити себе як частину цілого, що належить усьому людству [8, с. 24].

Духовність як мета, вершина освітньої діяльності здатна наповнити світлом весь педагогічний процес, внести гармонію думок і співзвучність в усі педагогічні виміри. Шлях навчання і виховання (формування себе у просторі освіти) – це шлях прилучення до вищих моральних цінностей. При цьому одних веде до вершин духовності материнська ласка і почуття до рідної землі, інших спонукає батьківський наказ, свідомість, патріотизм і любов до батьківщини, у когось цей шлях лежить через віру в божественне начало, у когось – через милосердя, в багатьох – через глибинне пізнання прекрасного. Зауважимо, що живильним ґрунтом духовного розвитку людини, зрозумілим і близьким серцю кожного, є належність до свого народу, звичаїв і традицій, що успадковуються від покоління до покоління, формуючи

високий ціннісний потенціал, прославляючи і зберігаючи чистоту, красу та святість духовного одкровення [1].

Духовність людини безпосередньо залежить від рівня її свідомості. Складовими духовності є гуманістичні, естетичні, екологічні цінності, а також цінності пізнання, самовдосконалення та самореалізації. Духовні цінності формують зміст особистісних мотивацій, а їх ієрархічні взаємовідносини створюють ситуацію вільного вибору між ними. Таким чином духовність виступає передумовою особистісної свободи й відповідальності людини. Сформованість системи духовних цінностей відображається в діяльності, поведінці, конкретних людських вчинках. Передусім, феномен духовного розкривається у процесі самопізнання як найвищої форми творчості (М. Хайдеггер), з якого виростає істинний гуманізм.

Сучасну гуманістичну освітню парадигму визначають різні концептуальні ідеї, підходи, які мають свої засади і шляхи практичного втілення, але важливо, що всі їх об'єднує прагнення до гуманності, толерантності та моральності, орієнтація на інтереси особистості, розвиток кожної окремої людини на основі її здібностей [6, с. 538]. Гуманістична парадигма утверджує необхідність розкриття в процесі освіти унікальних індивідуальних психологічних здатностей людини (мислити і діяти в нестандартних ситуаціях самостійно, професійно, творчо та духовно виважено). Ця парадигма проголошує імперативи особистісно орієнтованого навчання й індивідуалізації освітнього процесу. У тлумаченні педагогічних цінностей теорія гуманістичної педагогіки спирається на визначенні кожним учасником освітнього процесу для себе особистісного усвідомлення педагогіки як науки і мистецтва, приймаючи власну педагогічну позицію. Це положення становить духовно-філософську основу особистісно орієнтованої освіти, вбираючи в себе в якості джерел Святі Писання, духовно-філософські вчення, класичну педагогічну спадщину.

Особистісно орієнтований підхід до освітнього процесу передбачає всебічний розвиток якостей особистості кожного учасника освітнього процесу, що має своєю основою інтеграцію двох складових – потребностно-мотиваційних і пізнавальних. Він дозволяє виявити задатки і здібності, сформувати мотиви й інтереси, виховувати волю і характер, ефективніше розвивати емоції, а також направити життєву енергію учнів і студентів на живе сприйняття, увагу, уяву, мислення, усвідомлення. Від гуманності мислення, рівня свідомості, інтелекту та глибини культури педагога залежить уміння в умовах глобальних змін і кризових явищ, не лише передати молоді все багатство світової та вітчизняної культури, а й навчити їх берегти його, розвивати духовні традиції.

Прилучення до культури і духовно-релігійних цінностей є, безперечно, процесом делікатним, тонким, що вимагає часу, педагогічної майстерності та душевної щедрості вихователя. Один із кращих шляхів до виховання духовності в освітній діяльності полягає в поєднанні з мистецтвом: через прекрасне – до доброго. Дбайливо зберігаючи історію, релігію і культуру, мистецтво відкриває людині особливий шлях до істини. Воно відриває від буденності та, залучаючи до високого, розвиває емоції та внутрішні душевні пориви. Це дозволяє педагогу глибше пізнати внутрішній світ своїх учнів, відчувати їхні потреби, тонко та ненав'язливо спрямовувати їхні помисли до милосердя, патріотизму, любові до України, до рідного краю. Продумане включення в зміст освіти культурологічних аспектів формує вищі духовні цінності, які проникаючи в світ думок і почуттів трансформуються в переживання високого духовного порядку і стають надбанням молоді особистості.

Досліджуючи залежність почуття, думок і поведінки, слід зауважити, що коли почуття викликане відчуттями – це чуттєве відчуття, а якщо джерелом почуття є вплив думок, то виникають інтелектуальні почуття. І тут слід виділити духовну значимість мистецтва, яке, занурюючи людину в емоційну атмосферу, живить почуття, будить думку, формуючи стійкий інтерес до знань і творчого опанування багатством навколишнього світу. Естетичні почуття і, відповідно до цього, мистецтво відіграють незамінну роль у духовному становленні людини [5].

Здобуваючи свободу мислення, відкриваючи для себе більш глибокий сенс моральних категорій, сучасний педагог спрямований на справжнє духовне спілкування з вихованцями. Опанування вчителем, викладачем нових пластів педагогічної культури спонукає їх до постійного оцінювання та переоцінювання сформованої в суспільстві системи цінностей. Гуманістична педагогіка ґрунтується на вмінні педагога створити особливе середовище спілкування і розвитку, бо тільки за певних умов можливо проростання духовності як головною педагогічною сили освітнього процесу, що веде до виховання моральної стійкості, приймаючи її як шлях до зростання духовного досвіду. Духовний вакуум останнього часу робить цю проблему особливо гострою й актуальною, не терпить поспіху, недбалості, некомпетентності. Виховання волі особистості, що включає в себе як свободу зовнішню, так і свободу внутрішню, як «живу духовність людини», робить її сильнішою за всі обставини. Гуманістична педагогіка успадковує розуміння свободи вчителя як усвідомлення і реалізацію тих вимог, які вчитель повинен ставити до себе як особистості та професіонала. І тут на перший план виступає совість педагога як вияв його культури. Звернення до духовної культури вчителя, впевненість в отриманні ним внутрішньої свободи, духовного самовдосконалення є запорукою того, що педагог здатний передати цю духовність, свободу, здатність до творчості своїм вихованцям [1, с. 315-316]. Духовність освіти можлива лише за умови високого морально-духовного рівня педагога, спрямованого на неперервний поступ і пошук істини.

Отже, гуманістична педагогіка є педагогікою високої самосвідомості, особливої мудрості та твердої волі, що дозволяє будувати рівноправний діалог вчителя й учня, в основі якого: виховання добротою і справедливістю, виховання довірою і повагою, виховання відповідальністю, виховання творчістю, виховання життям. Найбільше значення для сучасної освіти поняття духовності має в сенсі розкриття духовного вдосконалення людини як головної мети освітньої діяльності. Філософсько-освітній аспект змісту духовності прямо пов'язаний із його ціннісно-смісловий спрямованістю в контексті цілей освітньої діяльності.

Оскільки духовний розвиток пробуджує в людини здібності, які раніше не були яскраво виражені, підносить свідомість до нового рівня, трансформує елементи особистості, яка починає функціонувати в нових вимірах [4, с. 223], то в педагогічному аспекті духовність розуміють як внутрішню сферу людського самовизначення, розвиток моральних, інтелектуальних та естетичних потреб у процесі активної діяльності особистості.

Спроби замінити на початку XXI ст. універсальне знання суспільства на інструментальні цінності, зміщення акцентів освіти та професійної підготовки молоді в бік технократичного, економічного й адміністративного навчання, деперсоналізація виховного процесу загрожують порушенню міцних зв'язків освіти з її фундаментальними засадами. Ситуативне набуває при цьому статусу абсолютного, створюючи ілюзію прагматичної, економічно зорієнтованої освіти, натомість нівелюючи її освітній, культурний і моральний рівень та ігноруючи реальні ризики формування бездуховності майбутнього покоління. Проголошені такою освітою цілі, позбавлені гуманістичного наповнення, ставлять під сумнів подальше існування самого інституту освіти, не відповідаючи ні індивідуальним, ні соціальним потребам, замінюючи освіченість людини здобуттям конкретних навичок, звужуючи її пізнавальний потенціал. На думку багатьох науковців, яку ми підтримуємо, цілі освіти не можна розглядати окремо від її першооснов, вона незмінно будується на пізнавальних, соціальних, особистісних і духовних засадах [8, с. 22]. Безперечно, онтологічний базис освіти нікому не під силу зруйнувати, проте свідоме чи несвідоме підтримання педагогічними працівниками небезпечних тенденцій, приховує безліч ризиків, що деформують освітню галузь нашої держави, гальмують її розвиток, призводять до бездуховності (або псевдодуховності) молоді.

Мета духовної, гуманістичної освіти передусім у тому, щоб людина завжди прагнула бачити вищий сенс буття і з ним співвідносити своє життя та вчинки. Ця потреба є усвідомленим прагненням до саморозвитку, самовдосконалення. Поступ, зростання людини – це не лише сходінки, що ведуть догори, а безупинний шлях сходження, піднесення до

вершин пізнання та духовності. Вважаємо, що невпинний соціальний і науково-технічний розвиток, можливості глобального інформаційного освітнього простору містять потужний потенціал, здатний піднести суспільство на новий щабель, однак лише за умови збереження основоположних методологічних начал освіти – єдності Істини, Добра та Краси.

1. Александрова В. Г. *Аспекты духовности образования* / В. Г. Александрова // *Космическое мировоззрение — новое мышление XXI века : мат-лы междунар. науч.-общ. конф. — В 3 т. — М. : МЦР, 2004. — Т. 2. — С. 306—317.*
2. Васянович Г. П. *Ноологія особистості : навч. посібник для студ. і виклад. / Г. П. Васянович, В. Д. Онищенко. — Львів : Сполом, 2007. — 217 с.*
3. Душин А. В. *О философском понимании образования и образовательных реформ* / Душин А. В. // *Вестник ВЭГУ. — 2011. — № 5 (55). — С. 71—77.*
4. Жигайло Н. І. *Соціально-психологічний та еволюційно-історичний виміри духовного розвитку особистості* / Наталія Жигайло // *Педагогіка і психологія професійної освіти. — 2009. — № 2. — С. 223—231.*
5. Зязюн І. А. *Естетичні засади розвитку особистості* / Іван Андрійович Зязюн // *Мистецтво у розвитку особистості : монографія / [за ред., передмова та післямова Н. Г. Ничкало]. — Чернівці : Зелена Буковина, 2006. — С. 14—36.*
6. Кремень В. Г. *Філософія національної ідеї. Людина. Освіта. Соціум* / Василь Григорович Кремень. — К. : Грамота, 2007. — 576 с.
7. Онищенко В. Д. *Категоріально-структурний синтез фундаментальних педагогічних теорій : стратегія розвитку педагогічної науки* / Василь Онищенко // *Педагогіка і психологія професійної освіти. — 2001. — № 3. — С. 21—28.*
8. Палей Е. В. *Онтологические основания и цели образования : противоречия трансформации* / Е. В. Палей // *Известия вузов. Серия «Гуманитарные науки». — 2015. — № 6 (1). — С. 21—25.*
9. Помиткін Е. *Духовне зростання та самореалізація особистості в сучасних соціокультурних умовах* / Едуард Помиткін // *Педагогіка і психологія професійної освіти. — 2007. — № 2. — С. 155—163.*
10. Приріз Я. *Вступне слово* // Шпідлік Т., Гаргано І. *Духовність грецьких і східних отців : пер. з італ. — Львів : Свічадо, 2007. — С. 5—6.*
11. Резников С. И. *Концепт духовности в философии образования* / Резников Сергей Иванович // *Исторические, философские, политические и юридические науки. Культурология и искусствоведение. Вопросы теории и практики. — 2014. — № 4 (42). — Ч. 1. — С. 155—158.*

*Лобозинська С.М., Львівський національний
університет імені Івана Франка*

СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

Українські реалії розвитку економіки засвідчують, що коли фінансові ринки періодичну перебувають у фінансових кризах, особливу увагу необхідно зосереджувати на захисті прав споживачів та підвищенні фінансової обізнаності громадськості. Вдосконалена система захисту споживачів сприяє уникнення суттєвих фінансових порушень прав клієнтів фінансових установ, створює ефективний механізм для вирішення спорів між споживачами та фінансовими інституціями. Це в свою чергу формує довіру до фінансової системи, забезпечуючи її стійкість у довгостроковій перспективі.

Для оцінки системи захисту прав споживачів фінансових послуг та рівня їхньої фінансової грамотності в Україні ми обрали емпіричний метод дослідження – анкетування у письмовій формі. Опитування було проведено у листопаді 2016 року. У проведеному дослідженні взяло участь 1500 респондентів.

Проводячи дослідження за захисту прав споживачів фінансових послуг важливо було з'ясувати чи взагалі снує проблема порушення таких прав і як часто споживачі стикаються з проблемами при отриманні фінансових продуктів. З цією метою респондентам було запропоновано відповісти на запитання з анкети «Чи порушувалися Ваші права при отриманні фінансових послуг». На рис. 4 представлено відповіді всіх респондентів, 22% з яких вважають, що під час користування фінансовими послугами їхні права були порушені.

<i>Жигайло В., ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ</i>	82
<i>Жигайло Н., ПСИХОЛОГІЯ ДОСЯГНЕННЯ УСПІХУ В БІЗНЕСІ</i>	84
<i>Задорецька С.І., Дяків А.І., ЧИННИКИ ТА УМОВИ ФОРМУВАННЯ ХАРАКТЕРУ ОСОБИСТОСТІ</i>	88
<i>Закалик Г.М., ЖИТТЄВІ СТРАТЕГІЇ ДУХОВНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ СОЦІАЛЬНИХ ЗМІН</i>	90
<i>Захарчин Г.М., ДУХОВНИЙ АСПЕКТ РОЗВИТКУ КРОС-КУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ</i>	93
<i>Звір Х.Р., Данілевич Н.М., МОТИВУВАННЯ В ПРОЦЕСІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА</i>	95
<i>Зошій І.В., МОРАЛЬНО-ЕТИЧНА СВІДОМІСТЬ МАЙБУТНЬОГО ЮРИСТА ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ</i>	97
<i>Зошій Ю.Й., ЕКСТРЕМАЛЬНИЙ ХАРАКТЕР ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТІВ</i>	99
<i>Зошій Ю.Ю., ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН</i>	100
<i>Калинчук І.Я., Стельмах О.В., КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК КЛЮЧОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИСТОСТІ</i>	103
<i>Касян С.Я., ДУХОВНО-ПСИХОЛОГІЧНІ СКЛАДОВІ МАРКЕТИНГОВОГО ЛОГІСТИЧНОГО УПРАВЛІННЯ ВИСОКОТЕХНОЛОГІЧНИМИ ПІДПРИЄМСТВАМИ</i>	104
<i>Коваль О.О., Чечин Б.В., РОЛЬ АКТИВНОСТІ У САМОРОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ</i>	108
<i>Колеснікова Я., Пушанко Б., МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ КРИЗОВОЇ ПОВЕДІНКИ ОСОБИСТОСТІ</i>	111
<i>Колосович О.С., ДУХОВНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ ВІЙСЬКОВОГО КОЛЕКТИВУ</i>	113
<i>Конюхова Л. І., КЛЮЧОВІ СЛОВА РЕКЛАМИ ЯК ЗАСІБ МАРКЕТИНГОВОЇ СТРАТЕГІЇ</i>	115
<i>Котитко А.Д., СВІТОГЛЯДНІ ЗАСАДИ ФІЗИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ І ПРОБЛЕМА ПОДОЛАННЯ ДУХОВНОЇ КРИЗИ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ</i>	117
<i>Кошова С.І., Гуменна Д.О., ЗНАЧЕННЯ «Я-КОНЦЕПЦІЇ» У СТАНОВЛЕННІ ОСОБИСТОСТІ</i>	121
<i>Кравчишин І.Б., СИСТЕМА СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ЯК ПЕРЕДУМОВА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ ПІДПРИЄМСТВА</i>	123
<i>Ксензова Ю., АНАЛІЗ КОНКУРЕНТНОЇ ПОЗИЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА</i>	126
<i>Куса А.Є., ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ УЯВИ В ДИЗАЙНЕРСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ</i>	130
<i>Кухар О., Николайчук О., КОМУНІКАЦІЇ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ</i>	133
<i>Кушнірук В.В., МОТИВАЦІЯ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ</i>	136
<i>Легендзевич Г.Я., РОЛЬ КУРАТОРА - НАСТАВНИКА СТУДЕНТСЬКОЇ ГРУПИ В ДУХОВНОМУ ЖИТТІ КОЛЕКТИВУ ТА ОСОБИСТОСТІ</i>	138
<i>Литвин А.В., Руденко Л.А., ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ ОСОБИСТОСТІ Й ОСВІТА</i>	139
<i>Лобозинська С.М., СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ</i>	143
<i>Лукашенко Т.В., ВПЛИВ ІНДУСТРІАЛЬНОГО ПАРКУ НА СТРАТЕГІЧНИЙ СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНУ</i>	146
<i>Луць І.М., Карпінська Р.І., ПСИХОКОРЕКЦІЙНА ТА МЕДИЧНА ДОПОМОГИ ВЕТЕРАНАМАТО</i>	149
<i>Макаренко С.С., ДУХОВНІСТЬ ТА ЇЇ ПРОЯВ У КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ</i>	151
<i>Малий І.Й., ГНОСЕОЛОГІЯ ДУХОВНОСТІ ТА ФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ</i>	153